

พิษ (พิษ) ประชาธิปไตย

Poison or Consideration Democracy

พุทธสุดา หนุดหละ^{1*}

¹สาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ประเทศไทย

*ผู้รับผิดชอบบทความ

Buddhasuda Nudla^{1*}

Email : phut_suda@hotmail.com¹

¹Political Science, Faculty of Political Science,

Phetchabun Rajabhat University, Thailand

*Corresponding author

Received: February 4, 2019 / Revised: April 23, 2019 / Accepted: April 26, 2019

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาพิษภัยในการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยในประเทศไทย 2) เพื่อสร้างเกราะป้องกันและรู้เท่าทันต่อภัยคุกคามที่มากจากการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยในประเทศไทย โดยใช้วิธีการศึกษาจากการวิเคราะห์ สังเคราะห์ ข้อมูลจากตำรา เอกสารวิชาการที่เกี่ยวข้องจากผลการศึกษาพบว่า 1) การปกครองรูปแบบประชาธิปไตยมีจุดอ่อนที่สำคัญและสร้างความถดถอยของประชาธิปไตย ซึ่งไม่ใช่เฉพาะภายในประเทศไทย แต่ในประเทศที่เป็นต้นแบบประชาธิปไตยอย่างประเทศอเมริกาเองก็กลายเป็นยุคแห่งวิกฤตการณ์ของประชาธิปไตยเช่นกัน จุดอ่อนของประชาธิปไตยคือ อยู่ที่ยึดเสียงข้างมากเป็นหลักในการบริหารประเทศและบ่อยครั้งที่เกิดจากเสียงข้างมากใช้อำนาจไปในทางที่ผิดจนเกิดทรราชในเสียงข้างมาก ปัญหาทางการเมืองมีทุกยุคทุกสมัยโดยเฉพาะการเมืองที่อยู่ภายใต้การปกครองแบบประชาธิปไตย ซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้เลยคือ ความขัดแย้งทางการเมืองเพราะมนุษย์แต่ละคนมีความคิดแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับว่ามนุษย์แต่ละคนมีความคิดเกี่ยวกับสังคมแบบใด แต่เมื่อใดที่มนุษย์มีความคิดโดยมีพื้นฐานมาจากความเห็นแก่ตัวเป็นหลักจะทำให้มีการปะทะทางความคิดกับฝ่ายตรงข้ามที่คิดต่างทันที และนำไปสู่ความขัดแย้งที่รุนแรง 2) เกราะป้องกันจากพิษภัยรูปแบบการปกครองประชาธิปไตยสามารถกระทำได้หากได้รับ

คำสำคัญ: พิษ; พิษ; ประชาธิปไตย

การแก้ไขที่ถูกต้องคือ แก้ที่ตัวมนุษย์เองทั้งความคิดและพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่การเกิดจิตสำนึกทางการเมือง คือ ไม่ลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ อาจกล่าวได้ว่า มนุษย์มีความเก่งกล้าสามารถมากมายแต่ติดกับดักที่ตัวเองสร้างขึ้นวิธีการที่แก้ไขได้อาจจะดูว่าง่ายที่สุดหรือยากที่สุดก็ได้ เพราะจุดเริ่มคือ ตัวมนุษย์เป็นทั้งผู้สร้างและผู้ทำลายในเวลาเดียวกัน พิษภัยที่เกิดจากรูปแบบการปกครองประชาธิปไตยไม่น่ากลัวเท่ากับความคิดของมนุษย์ที่ขาดการเพ่งพิศพิจารณาและตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเห็นแก่ตัวไร้ซึ่งคุณธรรมและจริยธรรม ส่งผลให้เกิดความอยุติธรรมต่อสังคมและมวลมนุษย์ด้วยกัน

Abstract

The purpose of this article was to study the weakness of democratic regime in Thailand and to find out the solution for danger of the democratic government in Thailand. The article was documentary study included various documents that relevance. The result of this article found that 1) The weakness of democracy had many dimension not only in Thailand but also in America. Especially, the tyranny of majority were bring into political conflict among people by his selfish 2) The protection of democracy, the main procedure that was the human idea and behavior to generated the political consciousness and ethics and reduction his selfish and consideration of democracy in the real world.

Keywords: Consideration; Poison; Democracy

บทนำ

ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยไม่ใช่ระบบการเมืองที่ดีที่สุด แต่เป็นระบบการเมืองที่ทำงานได้ผล หรืออีกคำกล่าวหนึ่งระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยเป็นระบบที่เลว แต่ระบบอื่นเลวกว่า จึงถือได้ว่าเป็นการปกครองที่เลวน้อยที่สุดในทัศนะของใครหลาย ๆ ท่านและจุดบกพร่องของประชาธิปไตยที่พบเห็นได้บ่อย คือ การใช้เสียงข้างมากในการตัดสินใจ จนนำไปสู่ทรราชของเสียงข้างมากที่ยากต่อการควบคุมและเป็นภัยคุกคามเกือบทุกประเทศที่ใช้รูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตย (ลิขิต อีร์เวคิน, 2552, หน้า 13) บทความนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาพิษภัยในการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยในประเทศไทย 2) เพื่อสร้างเกราะป้องกันและรู้เท่าทันต่อภัยคุกคามที่มาจากาการปกครองแบบประชาธิปไตยในประเทศไทยบทความนี้เป็นการศึกษาเชิงเอกสาร (documentary study) โดยศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักแนวคิดทฤษฎีประชาธิปไตย ความขัดแย้งทางการเมืองไทยที่นำไปสู่รัฐประหารนำมาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ โดยผู้เขียนได้นำเสนอบทความเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับประชาธิปไตย ตอนที่ 2 ความขัดแย้งทางการเมืองไทยตั้งแต่เปลี่ยนมาใช้รูปแบบการปกครองประชาธิปไตย ตอนที่ 3 บทสรุป

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับประชาธิปไตย

การปกครองแบบประชาธิปไตยมีลักษณะการปกครองโดยใช้อำนาจอธิปไตยแห่งเสียงข้างมากในการปกครองเป็นหลัก ซึ่งแก่นแท้ของการปกครองแบบประชาธิปไตย คือ อำนาจของเสียงข้างมากจะต้องเด็ดขาด เพราะเหตุว่าในประเทศที่ใช้รูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตย นอกเหนือไปจากเสียงคนส่วนใหญ่แล้วย่อมไม่มีสิ่งใดจะต้านทานได้ ดังเช่น รัฐธรรมนูญของประเทศอเมริกา ยังได้หาทางที่จะเพิ่มพูนพลังให้กับคนส่วนใหญ่ ด้วยวิธีการใหม่ ๆ ในบรรดาอำนาจการเมืองทั้งหมด ฝ่ายนิติบัญญัติคือ ผู้ที่เชื่อฟังเสียงส่วนใหญ่ด้วยความสมัครใจมากที่สุด อิทธิพลทางจิตใจของคนส่วนใหญ่ ส่วนหนึ่งมีรากฐานมาจากความคิดที่ว่าความรอบรู้และสติปัญญาที่ได้จากคนจำนวนมาก ซึ่งรวมแรงร่วมใจกันย่อมสูงกว่าคนเพียงคนเดียวหรือจำนวนนักนิติบัญญัติสำคัญกว่าการเลือกเฟ้นตัวนักนิติบัญญัติเพียงไม่กี่คน นี่คือนิยามเกี่ยวกับความเสมอภาค ซึ่งเรานำมาใช้ประกอบกับสติปัญญาของคน ทฤษฎีนี้โจมตีความเย่อหยิ่งของมนุษย์จนถึงที่สุด ซึ่งคนจำนวนน้อยยังไม่ค่อยอยากจะยอมรับนัก แต่นานไปย่อมจะเคยชินไปเอง อำนาจของคนส่วนใหญ่ก็เช่นเดียวกันกับอำนาจทั้งหมดหรืออาจจะเหนือกว่าอำนาจอื่นใด จำเป็นต้องใช้เวลาเพื่อจะแปรเปลี่ยนให้กลายเป็นสิ่งชอบธรรมได้ยามที่อำนาจนี้เริ่มตั้งขึ้นในขั้นแรกจะต้องมีการบังคับเชื่อฟัง หลังจากอยู่ภายใต้กฎหมายแห่งอำนาจนี้ไปสักพักคนจะเริ่มเคารพอำนาจนั่นเอง (de Tocqueville, 2522, หน้า 300)

เพลโต กล่าวว่า การเรียกร้องเสรีภาพและความเสมอภาคทางการเมืองคือ การบงการความแค้นแค้นเมื่อบุคคลมีอิสระที่จะทำตามที่พวกเขาชอบและต้องการมีสิทธิเท่าเทียมกัน ซึ่งนั่นคือ การสร้างสังคมที่หลากหลาย แต่ผลในระยะยาวนั้นคือ การกระทำตามความพึงพอใจและกลายเป็นการกัดกร่อนอำนาจและจริยธรรมทางการเมือง เช่น คนหนุ่มจะไม่เกรงกลัวและเคารพครูของพวกเขา แต่พวกเขาจะกระทำการทำร้ายต่อผู้ใหญ่และคนรุ่นหลังจะทำตามพวกเขา ซึ่งในระยะเวลานั้น ความคิดของประชาชนกลายเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนในที่สุดการตัดสินใจและการกระทำจะมีต้นแบบที่ไม่คำนึงกฎหมายใด ๆ ความอวดดีจะถูกเรียกว่าเป็นสายพันธุ์ เสรีภาพ และความกล้าหาญที่ไร้ความละอายใจ ความล้มเหลวของความเท่าเทียมกันของมนุษย์ในประชาธิปไตยนำไปสู่การมีชีวิตที่วุ่นวาย ๆ ดังนั้นความสอดคล้องกันทางสังคมจะถูกคุกคามชีวิตทางการเมืองจะกลายเป็นมากขึ้น การแตกแยกทางการเมืองจะเต็มไปด้วยข้อพิพาท ความขัดแย้งระหว่างผลประโยชน์เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งแต่ละฝ่ายจะหาประโยชน์เพื่อตัวเองมากกว่าของรัฐโดยรวม ความมุ่งมั่นเพื่อสิ่งที่ดีขึ้นของชุมชนและความยุติธรรมทางสังคมก็จะเป็นไปไม่ได้ ซึ่งการเมืองภายในรัฐจะนำไปสู่การวางแผนร้ายไม่มีที่สิ้นสุด การหลบหลีกและความไม่แน่นอนทางการเมือง เพลโตกล่าวว่า ขัดแย้งระหว่างคนรวยและคนจนจะกลายเป็นแบบความรุนแรงในสถานการณ์เช่นนี้ การสลายตัวของประชาธิปไตยคือ สิ่งที่เหมาะสมเพราะมันมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความรุนแรงในการต่อสู้ระหว่างฝ่ายผู้นำ ผู้นำเหล่านี้ต้องการผู้ที่คอยรักษาความปลอดภัยจากการโจมตีและถ้าขาดการสนับสนุนดังกล่าวผู้ที่ชนะจะมีอนาคตที่ไม่ยั่งยืนนักอันเนื่องมาจากความโลภในการควบคุมรัฐ ดังนั้นความเป็นประชาธิปไตยจึงก้าวไปสู่ความไร้ฉันทามติและความขัดแย้ง ซึ่งมันจะนำไปสู่การสนับสนุนการปกครองแบบเผด็จการ (Held, 1998, pp. 31-32)

ความขัดแย้งทางการเมืองไทยตั้งแต่เปลี่ยนมาใช้รูปแบบการปกครองประชาธิปไตย

ปัจจุบันชนบธรรมนิยมความเป็นอยู่ ซึ่งเราจะพบเห็นได้ในนิสัยความเคยชินที่ปลิกย่อยที่สุดของชีวิตมนุษย์ อิทธิพลทางจิตใจของคนส่วนใหญ่ยังมีรากฐานมาจากหลักการว่า ผลประโยชน์ของคนจำนวนมากย่อมเป็นสิ่งที่ต้องการเลือกมากกว่าผลประโยชน์ของคนจำนวนน้อยอีกด้วย เราเข้าใจได้ไม่ยากว่า ความเคารพในสิทธิของเสียงข้างมากย่อมจะเพิ่มพูนขึ้นธรรมดาหรือลดน้อยลงตามสภาวะของพรรคต่าง ๆ เมื่อชาติหนึ่งถูกแบ่งแยกออกไปเป็นฝ่ายผลประโยชน์ใหญ่ ๆ ซึ่งไม่สามารถจะปรองดองกันได้ อภิสิทธิ์แห่งเสียงข้างมากบ่อยครั้งมักจะไม่มีใครรับรู้เพราะการจํานนต่อเสียงข้างมากกลายเป็นสิ่งยากยิ่ง ที่กล่าวมาคือ ความเลวร้ายที่ผิดปกตวิสัยในการปกครองแบบประชาธิปไตย ความเลวร้ายที่เห็นชัดแจ้งที่สุดในบรรดาความเลวร้ายคือ ความไร้เสถียรภาพทางนิติบัญญัติเป็นความเลวร้ายที่ฝังลึกอยู่ในรัฐบาลประชาธิปไตย เพราะเหตุว่าประชาธิปไตยมีลักษณะที่จะนำคนใหม่ ๆ มาสู่อำนาจ แต่ความเลวร้ายนี้จะมากหรือน้อยก็สุดแต่อำนาจดังนั้นอำนาสิทธิของเสียงข้างมากยังเป็นวิธปฏิบัติที่รวดเร็วและเด็ดขาดตามเจตจำนงของคนส่วนใหญ่ในสหรัฐอเมริกาไม่เพียงแต่จะทำให้กฎหมายขาดเสถียรภาพเท่านั้น อำนาสิทธินี้ยังมีอิทธิพลอย่างเดียวกันเหนือการใช้กฎหมาย และเหนือบทบาทของการบริหารประเทศด้วย เนื่องจากเสียงส่วนใหญ่เป็นอำนาจเพียงอย่างเดียวซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะต้องปฏิบัติตาม อำนาจากเสียงส่วนใหญ่มีพลังต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในรูปแบบการปกครองตามหลักประชาธิปไตย แต่ปัญหาที่ตามมาพร้อมกับประชาธิปไตยคือ ทรราชของเสียงข้างมากซึ่งมักจะเกิดขึ้นกับประเทศที่กำลังพัฒนาดังเช่นประเทศไทยที่เกิดเผด็จการของเสียงข้างมากในรัฐสภาของไทยช่วงรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2540 และ 2550 เพราะรัฐบาลมีจำนวนเสียงมากเกินไปส่งผลให้เสียงข้างน้อยไม่สามารถแสดงบทบาทในการถ่วงดุลอำนาจได้ตามที่กฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนดและนำไปสู่การเมืองนอกสภาและต้องยุติลงด้วยรัฐประหารเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 โดย คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ประชาธิปไตยเป็นเรื่องของส่วนรวมไม่ใช่เรื่องของคน ๆ เดียวปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมการเมืองไทยในปัจจุบัน เป็นเพราะคนไทยยังไม่ให้ความสำคัญกับการสรุปบทเรียนจากอดีต และยังไม่มี ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงหลักการพื้นฐานของประชาธิปไตย จึงมีเหตุที่กล่าวถึงประชาธิปไตยมีพิษร้าย โดยแยกออกสองประเด็นดังนี้ 1) ประชาธิปไตยสามารถถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองโดยกลุ่มคนที่ไม่เป็นประชาธิปไตย และกลุ่มที่เป็นประชาธิปไตยได้ 2) ไม่มีระบอบเผด็จการไหนที่ไม่อ้างความเป็นประชาธิปไตย ระบอบเผด็จการจะใช้อำนาจเลือกตั้งเป็นเครื่องมือเพื่อนำไปสู่อำนาจเบ็ดเสร็จ เราจะเห็นได้ว่า เผด็จการส่วนมากคือ เผด็จการพลเรือนทั้งสิ้น เช่น คอมมิวนิสต์ ฟาสซิสต์ เผด็จการพลเรือนประชาสังคมประชาธิปไตยในประเทศไทยยังไม่มีเผด็จการพลเรือนประชานิยมและภายใต้การปกครองรูปแบบประชาธิปไตยได้ เพราะเกิดเผด็จการฝ่ายทหารโค่นล้มรัฐบาลที่มาจากเลือกตั้งทั้งสิ้น ประเทศจึงนับวันเป็นรูปแบบระบอบเผด็จการอย่างเบ็ดเสร็จและสภาพการณ์ในปัจจุบันยิ่งใกล้พังเต็มทีเพราะประชาชนต่างเรียกหาและต้องการประชาธิปไตยและนับจากนี้ไปประชาชนคงมีประสบการณ์อันยาวนานต่อบทเรียนที่หยิบยื่นอำนาจเผด็จการให้ฝ่ายทหารเข้ามาครอบครองประเทศ จึงทำให้ต่างหันมาเรียกร้องและพึ่งพาประชาธิปไตยถึงแม้จะเป็นประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ก็ตาม ซึ่งคนไทยมีความเข้าใจผิดและมีกรอบความคิดว่าประชาธิปไตยนั้นต้องเป็นพลเรือนเท่านั้น

และคิดว่าคนที่ได้รับการเลือกตั้งมาจะไม่มีความทำลายประชาธิปไตย แต่อันที่จริงแล้ว ประชาธิปไตยสามารถถูกใช้งานเป็นเส้นทางสู่อำนาจ โดยผ่านการเลือกตั้ง รวมทั้งใช้เผด็จการของเสียงข้างมาก ประชาธิปไตยเป็นเครื่องมือตอบสนองเป้าประสงค์ที่ไม่เป็นประชาธิปไตยได้ ประชาธิปไตยสามารถเป็นพิษร้ายต่อสังคมได้ หากค่านิยมของประชาธิปไตยจำกัดอยู่เพียงแค่มีการเลือกตั้ง และถูกบิดเบือนว่าต้องเป็นพลเรือนเท่านั้นถึงจะเป็นประชาธิปไตย และให้ความหมายของเผด็จการว่า หมายถึง ทหาร เท่านั้น ประชาธิปไตยถูกทำร้ายและทำลายโดยระบอบเผด็จการพลเรือนทั้งสิ้น ประเทศไทยและประเทศกำลังพัฒนาหรือด้อยพัฒนาทั้งหลายเข้าใจผิดว่า เราจะต้องมีรัฐบาลที่เข้มแข็งและมีอำนาจอย่างมาก ถึงจะสามารถนำความเจริญมาสู่ประเทศชาติได้ แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว ระบอบประชาธิปไตยของกลุ่มประเทศตะวันตกที่ได้ชื่อว่า เป็นแม่บทของประชาธิปไตยนั้นมีเสถียรภาพ และความมั่นคงยาวนาน และต่อเนื่องมาได้ ก็เพราะก็มีรัฐบาลที่มีอำนาจจำกัด ไม่ใช่อำนาจล้นฟ้า และมีระบบกลไกการตรวจสอบถ่วงดุลที่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปราศจากการแทรกแซงข่มขู่จากอำนาจบริหาร ประชาธิปไตยมีความสำคัญและมีคุณค่าสูงสุดมิใช่เพราะมันทำหน้าที่เป็นยาวิเศษที่สามารถแก้ปัญหาทุกด้านของประเทศได้ แต่มีคุณค่าและความสำคัญสูงสุดใน 2 ประเด็น คือ 1) ประชาธิปไตยเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ตามวิถีทางรัฐบาล ที่ไร้ความชอบธรรมและไม่เป็นประชาธิปไตย ตามวิถีทางรัฐสภา (หรือหากจำเป็น ตามวิถีทางนอกกระบวนการรัฐสภาประชาธิปไตย ช่างถนน 2) ประชาธิปไตยเปิดโอกาสให้มีการแก้ไขปัญหาขัดแย้งโดยสันติวิธี (สุรพงษ์ ชัยนาม, 2557, หน้า 119-203)

แก่นแท้ของประชาธิปไตยในตัวเองไม่ได้ฝักใฝ่ฝ่ายไหน แต่มันสามารถเป็นเครื่องมือให้คนกลุ่มต่าง ๆ พวกเผด็จการก็จะหาकिनกับประชาธิปไตยโดยมักใช้เปลือกของประชาธิปไตย การเลือกตั้ง ตบตาเพื่อความอยู่รอดของระบอบเผด็จการ ประชาธิปไตยในตัวเองไม่ทำร้ายใคร แต่ขึ้นอยู่กับว่ามันถูกฝ่ายใดเอามาใช้ประโยชน์อย่างฉ้อฉล การเลือกตั้งนั้นแท้จริงแล้วเป็นเพียงกระพี้ แต่แก่นแท้ของประชาธิปไตยคือ การมีองค์การอิสระ คอยตรวจสอบ อำนาจสามส่วนต้องถ่วงดุลกัน มีนิติรัฐ นิติธรรม มีการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์โปร่งใส (สุรพงษ์ ชัยนาม, 2557, หน้า 231-233)

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ประชาธิปไตยของประเทศไทยในทุกวันนี้ เป็นประชาธิปไตยที่ตกอยู่ในมือของกลุ่มคนที่มีได้มีจิตวิญญาณเป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ปัญหาของประเทศไทยปัจจุบันไม่ใช่ประเทศเราไม่มีประชาธิปไตย แต่เป็นเพราะประชาธิปไตยในประเทศถูกละเมิด ถูกบิดเบือน และถูกทำลาย ส่งผลให้ประชาชนมีความเคลือบแคลงในตัวบทกฎหมายจึงหันไปให้ความสำคัญและเชื่อตัวบุคคล จึงนำไปสู่ประชาธิปไตยที่ไร้ระเบียบวินัย ไร้กฎกติกา ซึ่งถือเป็นการแสดงออกของประชาชนว่า เขาไม่ยอมจำนนต่อรูปแบบประชาธิปไตยจอมปลอม แต่ต้องการประชาธิปไตยที่ครบสมบูรณ์ทั้งรูปแบบและเนื้อหาประชาธิปไตยเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริง

ประชาธิปไตยของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาและด้อยพัฒนามีความสำคัญ และมีความเป็นประชาธิปไตยก็ต่อเมื่อตอบสนองรับใช้ผลประโยชน์ของกลุ่มประเทศทุนนิยมตะวันตกเป็นสำคัญ เมื่อศึกษาพิจารณาข้อเท็จจริงทั้งหมดข้างต้นสำหรับประชาชนชาวไทย ที่รู้จักคิดด้วยตัวเอง ย่อมมีความเข้าใจได้อย่าง

ถูกต้องและปราศจากข้อสงสัยใด ๆ แล้วว่า ทำไมกลุ่มประเทศมหาอำนาจจักรวรรดินิยมประชาธิปไตย และกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาและด้อยพัฒนาที่มีความสำคัญและมีความเป็นประชาธิปไตยก็ต่อเมื่อตอบสนอง รับใช้ผลประโยชน์ของกลุ่มประเทศทุนนิยมตะวันตกเป็นสำคัญ เมื่อศึกษาพิจารณาข้อเท็จจริงทั้งหมดข้างต้น สำหรับประชาชนชาวไทยที่รู้จักคิดด้วยตัวเอง ย่อมมีความเข้าใจได้อย่างถูกต้องและปราศจากข้อสงสัยใด ๆ แล้วว่า ทำไมกลุ่มประเทศมหาอำนาจจักรวรรดินิยมจึงมีปฏิกริยารุนแรงเป็นพินเป็นไปกับการรัฐประหาร 19 กันยายน พ.ศ. 2549 ในประเทศไทยคงเข้าใจได้ลึกซึ้งแล้วว่า ไม่มีประเทศใดในโลกนี้ที่รักและห่วงใย ประเทศไทยและประชาธิปไตยของไทยเท่ากับคนไทยด้วยกันเอง ต่างชาติเขารักและห่วงใยผลประโยชน์ของพวกเขาที่มีอยู่ในประเทศไทย ประชาธิปไตยเป็นเพียงเครื่องมือของนโยบายต่างประเทศของจักรวรรดินิยมเพื่อมีไว้หลอกลวงและกดขี่ประเทศและประชาชนของกลุ่มประเทศโลกที่สามให้อยู่ในอวาทของ จักรวรรดินิยม คุณค่าของประชาธิปไตยอยู่ที่ประชาธิปไตยเปิดโอกาสให้ประชาชนมีสิทธิเลือกผู้ที่จะเข้ามา บริหารประเทศและในขณะเดียวกันก็มีสิทธิโค่นล้มผู้ที่ตนเลือกเข้าไปหากคณะบุคคลนั้นไร้จริยธรรม ขาดความ ขอบธรรม ขาดคุณธรรม และเมื่อระบอบรัฐสภาถูกผูกขาด ประชาชนก็อาจทำการโค่นล้มได้ด้วยวิธีการออกชุมนุม และนี่คือ การใช้สิทธิแสดงความไม่พอใจในระบบการเมืองผูกขาดแบบปลาใหญ่กินปลาเล็ก และเป็นการแสดง สิทธิอันชอบธรรมนอกระบบรัฐสภา เพราะรัฐสภาผูกขาด ไม่เอื้อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทุกคนควรเข้าใจว่า นี่คือ ประชาธิปไตย เพราะสถานการณ์บ้านเมืองในขณะนี้ไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงสิทธิด้วยช่องทางอื่น ผู้คนจึงต้องออกมาบนท้องถนน ซึ่งมีตัวอย่างมาแล้วทั่วโลกเวลาที่ประชาชนโค่นเผด็จการ เราจะต้องไม่ เข้าใจผิดว่า คำจำกัดความของประชาธิปไตย คือ การเลือกตั้งเท่านั้น เราอย่าไปติดกับดักเช่นนั้นเป็นอันขาด เราจึงต้องรู้จักปฏิเสธปัจจุบันอันเลวร้าย เพื่อผลิตอนาคตที่รู้จักปฏิเสธปัจจุบันอันเลวร้าย ประเทศชาติจะเจริญได้ ไม่เกี่ยวกับว่า รัฐบาลและผู้บริหารต้องมาจากการเลือกตั้งเท่านั้นแต่ขึ้นอยู่กับผู้ที่เข้ามาบริหารบ้านเมือง มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ดีเพียงไร มีคุณธรรมจริยธรรมหรือไม่ การเคารพกฎหมายไม่จำเป็นจะต้องมีระบอบ ประชาธิปไตยเท่านั้นจึงจะเคารพ ในประเทศที่ไม่ได้เป็นประชาธิปไตยก็มีกฎหมายที่ต้องเคารพเช่นกัน ความยุติธรรม การเคารพกฎหมายไม่เกี่ยวกับประชาธิปไตยดีชั่ว ถูกผิดไม่ได้ขึ้นอยู่กับระบอบประชาธิปไตย (สุรพงษ์ ชัยนาม, 2557, หน้า 217-231) จากที่กล่าวมาประเทศไทยถูกใช้เป็นเครื่องมือของผู้ที่แฝงตัวมาทั้ง ในรูปแบบประเทศที่เป็นต้นแบบประชาธิปไตยมาก่อนประเทศไทยและมาจากคนในประเทศบางกลุ่มที่หวังมีอำนาจ ทางการเมืองและใช้อำนาจที่ได้มาจากการปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยกดขี่เอาเปรียบประชาชนและ ทำลายประเทศจึงส่งผลให้ประชาชนและประเทศเจ็บปวดจากสถานการณ์ทางการเมืองมาตลอดจนถึงปัจจุบัน ประชาธิปไตยล้มลุกคลุกคลานมาตลอดสิ่งที่ขาดหายไปจากประชาธิปไตยมิใช่ความสามารถในการเลือกคนที่มีคุณค่าเสมอไป แต่ยังขาดความปรารถนาและรสนิยมอีกด้วย เราต้องไม่ปิดบังตัวเองว่าสถาบันประชาธิปไตย ช่วยพัฒนาความรู้สึกริชาในหัวใจมนุษย์จนถึงระดับสูงมาก ไม่ใช่เป็นเพราะว่าสถาบันเหล่านั้นเปิดหนทาง ให้แต่ละคนทำตัวเท่าเทียมกับผู้อื่นมากเท่าไรนัก แต่เป็นเพราะว่าหนทางเหล่านั้นต้องพ่ายแพ้ต่อผู้ใช้ต่างหาก สถาบันประชาธิปไตยช่วยกระตุ้นและส่งเสริมความรู้สึกด้านความเสมอภาค โดยไม่มีวันสามารถถอนความรู้สึกนั้น ได้อย่างเต็มที่ ความเสมอภาคอย่างเต็มเปี่ยมนี้จะหลีกพ้นเงื้อมมือของประชาชนไปทุก ๆ วันยามที่คนเชื่อว่าคว่ำไว้

อยู่ในมือ แล้วจะหนีหายไป คนจำนวนมากนึกภาพว่า เจ้าสัญญาตญาณเร้นลับในหมู่ชาวเราซึ่งจงใจให้ชนชั้นที่ด้อยกว่าพยายามกีดกันชนชั้นสูง ๆ ไม่ให้เข้าดำเนินการต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นี่จะพบได้ก็เฉพาะในฝรั่งเศสเท่านั้น ซึ่งเป็นการคิดผิดทีเดียว สัญชาตญาณที่ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงมิได้มาจากฝรั่งเศสแต่อย่างใด เป็นสัญญาตญาณประชาธิปไตยต่างหาก สภาวการณ์ทางการเมืองทั้งหลายเหล่านี้ทำให้สัญญาตญาณดังกล่าวมีลักษณะขมขื่นรุนแรงพิเศษแต่มิได้เป็นตัวก่อให้เกิดสัญญาตญาณ สัญชาตญาณธรรมชาติทางประชาธิปไตยส่งประชาชนให้แยกคนเด่น ๆ ออกจากอำนาจ สัญชาตญาณอีกอันหนึ่งซึ่งมีอานุภาพไม่ด้อยไปกว่าก็ช่วยส่งคนเด่นเหล่านั้นให้ตีตัวออกห่างจากอาชีพทางการเมือง ซึ่งทำให้เขาคงความเป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มที่ และโดยไม่ทำให้เขาต่ำช้าลงขณะที่ก้าวไปได้ยากมาก (de Tocqueville, 2522, หน้า 237-238) หากเรามองถึงสถานการณ์ทางการเมืองเริ่มตั้งแต่มีการยึดอำนาจจาก คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ในวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 ประเทศไทยยังไม่ได้รับการคืนอำนาจประชาธิปไตยให้กับประชาชนนับเป็นเวลาเกือบ 6 ปี ถือเป็นระยะเวลาที่ยาวนานที่ประชาชนต้องอยู่ภายใต้การปกครองแบบเผด็จการภายใต้อำนาจทหารซึ่งสร้างความเจ็บปวดให้กับประชาชนที่ต้องถูกจำยอมลิดรอนอำนาจประชาธิปไตย และสถานการณ์ทางการเมืองในประเทศไทยที่มีการยึดอำนาจบ่อยครั้งได้สร้างความเบื่อหน่ายทางการเมืองให้กับประชาชน แต่ถึงกระนั้นก็ตาม การเมืองเป็นสิ่งจำเป็นและเกี่ยวข้องกับประชาชนทุกคนดังคำกล่าวที่ว่า “การเมือง ไม่ได้เป็นสิ่งที่เลวร้ายเพราะ การเมือง คือ การกิจอันสูงสุด การเมือง คือ ความรับผิดชอบอันทรงเกียรติ การเมือง คือ ชูระของประชาชนทั้งชาติและทั้งโลก เมื่อการเมืองเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอันศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ผู้ที่เข้ามารับภาระทางการเมืองจึงควรเจตุนการเมืองไว้ในที่อันสมควร”(สมบัติ จันทรวงศ์, 2533, หน้า 190) ลักษณะสำคัญของรูปแบบประชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญว่า ประชาธิปไตยที่เป็นรูปแบบของสังคม ซึ่งถือว่ามนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกัน มีความมุ่งมั่นในความเสมอภาคทางการเมือง และเสรีภาพนี้คือ จุดเด่นของระบอบประชาธิปไตยและพื้นฐานของลักษณะของมัน แต่จุดอ่อนของประชาธิปไตยในประเทศกำลังพัฒนาจะนำไปสู่การเกิดทราซของเสียงข้างมากได้เช่นกัน โดยในสถานการณ์ทางการเมืองโลกในประเทศที่ใช้การปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยกำลังประสบกับวิกฤตการณ์อย่างรุนแรงในหลายประเทศ โดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาเองที่เป็นต้นแบบเกี่ยวกับการปกครองประชาธิปไตยและได้ถูกยกย่องว่าเป็นดินแดนแห่งเสรีภาพโดยแท้จริงในอดีต แต่ในปัจจุบันประเทศสหรัฐอเมริกากลับเป็นประเทศที่มีความเสื่อมในเรื่องประชาธิปไตยมากที่สุดและจึงทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกาได้พยายามศึกษาทำความเข้าใจการเมืองการปกครองแบบสังคมนิยมในประเทศจีน เพราะในเวลานี้ สาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศรัสเซียไม่ได้ให้ความสำคัญและไม่สนใจกับแรงกดดันจากประเทศที่ใช้รูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตย ความเสื่อมในเรื่องประชาธิปไตยที่ทุกประเทศกำลังประสบอยู่กลายเป็นเรื่องที่ทุกประเทศต้องแก้ไขและแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศของตนเอง (Diamond, 2561)

ฟรานซิส ฟูกูยามา (Francis Fukuyama) กล่าวว่า หากย้อนกลับไปในปี ค.ศ. 1989 หลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียตซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของประวัติศาสตร์โลกในหลายเรื่องโดย ฟรานซิส ฟูกูยามา (Francis Fukuyama) อธิบายว่า ประวัติศาสตร์ในความหมายของการต่อสู้ทางอุดมการณ์เพื่อค้นหารูปแบบ

สังคมการเมืองที่ดีที่สุดสำหรับมนุษยชาติได้จบลงแล้ว มนุษย์เดินทางมาถึงจุดที่พิสูจน์แล้วว่าทางเลือกอื่นที่เคยถูกนำเสนอขึ้นมาเป็นคู่แข่งของเสรีประชาธิปไตย (liberal democracy) อย่างที่ลัทธิรูปแบบการปกครองแบบฟาสซิสต์หรือคอมมิวนิสต์ เป็นทางเลือกที่ไม่พึงปรารถนาและปราศจากความชอบธรรม แน่แน่นอนว่าอาจจะยังมีบางประเทศถูกปกครองด้วยระบอบเผด็จการอยู่ และประชาธิปไตยก็อาจจะถดถอยในบางประเทศ แต่นั่นเป็นเพียงเหตุการณ์ปลุกย่อยซึ่งยังไม่จบลงแล้ว ในระยะยาว เราล้วนเดินทางไปสู่ประชาธิปไตย แม้จะผ่านไป 2 ทศวรรษแล้ว ความคิดของ ฟรานซิส ฟูกูยามา (Francis Fukuyama) ก็ยังถูกหยิบยกมาพูดถึง ทั้งจากฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายต่อต้านฝ่ายแรก ยืนยันว่างานของฟูกูยามานั้นถูกต้อง และกล่าวหาฝ่ายที่ออกมาวิจารณ์ว่า เป็นพวกมองโลกในแง่ร้ายและนิยมสรรหาแต่ข่าวอัปมงคลเกี่ยวกับประชาธิปไตยมาบอกเล่า ทำให้ฝ่ายหลังต้องออกมาบอกว่า พวกเราไร้เดียงสา มองโลกในแง่ดีเกินไป เพราะ “ประวัติศาสตร์ยังไม่จบ” การทำลายแนวคิดเสรีประชาธิปไตยยังมีอยู่เต็มไปหมด คอมมิวนิสต์ก็ยังมีแนวคิดอย่างรัฐศาสนาของกลุ่มนิยมจารีตดั้งเดิมแบบอิสลาม (Islamic Fundamentalism) หรือเผด็จการทุนนิยมแบบจีนและสิงคโปร์ที่เน้นกล่มกลืนสมานฉันท์ และต่อต้านแนวคิดแบบเสรีนิยมประชาธิปไตย หรือกระทั่งคลื่นเผด็จการทหารที่ตีได้กลับมาตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1990 ในปากีสถาน ไชวอร์ โคสต์ ฟิจิ ไทย เวเนซุเอลา ไนเจอร์ และฮอนดูรัส ฝ่ายที่วิจารณ์ฟูกูยามาบางรายยังยกสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศประชาธิปไตยหลายประเทศ อาทิ ความยากจน การคอร์รัปชัน ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ การเหยียดเพศและเชื้อชาติ และความรุนแรงต่อชนกลุ่มน้อย เพื่อชี้ให้เห็นว่า ประชาธิปไตยยังห่างไกลจากสังคมยูโทเปียที่พึงปรารถนา และถ้าสิ่งนี้เป็นจุดจบของประวัติศาสตร์ ก็ขอตายเสียดีกว่าหากมองสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกของเราในมิติทางประวัติศาสตร์ นักคิดบางคนกล่าวว่า เรากำลังอยู่ในช่วงที่ทั้งเลวร้ายที่สุดและโหดช่วงชั่ววอลที่สุดของประชาธิปไตย โหดช่วงเพราะมีความก้าวหน้าเกิดขึ้นมากมายในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งทำให้มนุษย์มีเสรีภาพมากขึ้น ถูกปลดปล่อยจากโซ่ตรวนของอำนาจการกดขี่ มนุษย์มีความเท่าเทียมกันมากขึ้นกว่าในยุคอดีต และสังคมที่ปกครองด้วยระบอบเผด็จการก็ลดจำนวนลงเรื่อย ๆ เท่าที่มีอยู่ก็ทำงานลำบากขึ้นทุกทีในโลกปัจจุบัน เพราะถูกตรวจสอบควบคุมเมื่อสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 เหลือประเทศที่ปกครองด้วยระบอบที่พอจะเรียกได้ว่า ประชาธิปไตยเพียงแค่ 12 ประเทศเท่านั้น เรียกได้ว่า เป็นยุคตกต่ำของประชาธิปไตยจนเกือบจะสูญไปแล้ว แต่นับตั้งแต่สงครามเย็นสิ้นสุดลง จำนวนประเทศประชาธิปไตยก็เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลจนเกินหลักร้อยทำให้ฟูกูยามาบอกว่าประวัติศาสตร์จบสิ้นแล้วในขณะเดียวกัน แม้แนวคิดและตัวระบอบจะอภังการหลายไปทั่วโลกจนใคร ๆ ก็อ้างว่าประเทศของตนปกครองภายใต้ระบอบประชาธิปไตย แต่ปัญหาต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นกับสังคมประชาธิปไตย อันส่งผลกัดกร่อนและทำให้ประชาธิปไตยถูกตั้งคำถาม จนบางคนบอกว่ามันเหลือแต่ชื่ออันกลวงเปล่าที่นี้ประชาธิปไตยตายแล้วจากงานเขียนของ ฟรานซิส ฟูกูยามา (Francis Fukuyama) กล่าวได้ว่า ประชาธิปไตยในโลกปัจจุบันกำลังเผชิญกับความท้าทายที่สำคัญ 4 ประการคือ 1) การไร้ความสามารถที่จะทำให้เกิดความเท่าเทียมทางเศรษฐกิจและสังคม 2) การไร้ความสามารถที่จะทำให้ประชาชนรู้สึกว่าการมีส่วนร่วมของพวกเขามีประสิทธิภาพ 3) การไร้ความสามารถที่จะทำให้ความสามารถที่จะสร้างหลักประกันว่ารัฐบาลจะทำในสิ่งที่พึงกระทำ 4) การไร้ความสามารถที่จะสร้างความสมดุลระหว่างความเป็นระเบียบเรียบร้อย

ของบ้านเมืองกับเสรีภาพของปัจเจกชน (Fukuyama, 1992) จากที่กล่าวมา ฟรานซิส ฟูกูยามา (Francis Fukuyama) กล่าวว่า ประชาธิปไตยตายแล้ว ในหนังสือเรื่อง The End of History and the Last Man สิ่งที่ฟรานซิส ฟูกูยามา (Francis Fukuyama) เขาพยายามถามว่า สหภาพโซเวียตได้ล่มสลาย ถึงจุดจบประวัติศาสตร์แล้ว ในที่นี้หมายถึง เสรีนิยมประชาธิปไตยแต่เป็นของมวลมนุษยชาติหรือเปล่า ซึ่งในสังคมปัจจุบันมีความเจริญทางวิทยาศาสตร์เหมือน ๆ กับมีความทันสมัยทางเทคโนโลยีจึงทำให้สังคมมันใกล้จบ นอกจากนั้นยังมีความเจริญทางเศรษฐกิจ ซึ่งมันนำไปสู่ความเจริญทางประชาธิปไตยหรือเปล่านั้น คือ ประเด็นสำคัญ

หลายประเทศทั่วโลกที่ใช้รูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตยต่างก็นิยามให้ความหมายต่าง ๆ นานา บ้างก็ว่า ประชาธิปไตยคือ ระบอบการปกครองของรัฐบาลที่ประชาชนทุกคนในประเทศมีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งตัวแทนของตน ระบอบการปกครองที่ถ่อมตบวงชนเป็นใหญ่ การถือเสียงข้างมากเป็นใหญ่ ส่วนนายแพทย์ประเวศ วะสี เคยนิยามว่าประชาธิปไตยคือการลดอำนาจรัฐ และเพิ่มอำนาจประชาชน นักคิดอีกหลายคนนิยามว่า ประชาธิปไตย คือ การปกครองตนเองร่วมกันของพลเมืองและเป็นระบอบของการเปลี่ยนผ่านอำนาจหรือสืบทอดอำนาจอย่างสันติ ซึ่งความหมายของประชาธิปไตยจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์หากมนุษย์ไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญที่แท้จริงของประชาธิปไตย เพราะมนุษย์ได้ติดอยู่กับโลกของการให้ความหมายตลอดเวลา เราให้ความหมายกับสิ่งนั้นสิ่งนี้ที่อยู่รอบตัวเรา ตั้งแต่เรื่องใกล้ตัวอย่างมิตรภาพ ครอบครัว การแต่งงาน ความรัก ไปจนถึงคำใหญ่ ๆ โต ๆ อย่างการปรองดอง ความยุติธรรมแต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของประชาธิปไตย (ประจักษ์ ก้องกีรติ, 2553, หน้า 10-53) ประวัติศาสตร์มนุษยชาติไม่เคยว่างเว้นความขัดแย้งไม่ว่าจะในระดับบุคคลหรือในระดับสังคม มนุษย์ไม่ได้ถือกำเนิดมาเหมือนกันทุกประการ หากมีความแตกต่างกันอันเป็นผลมาแต่พันธุกรรมหรือสภาพแวดล้อมทางสังคม ความแตกต่างทำนองนี้นักเป็นบ่อเกิดของความขัดแย้งว่ากันว่านับแต่มีมนุษย์คนที่สองในโลกก็เกิดความขัดแย้งขึ้นเพราะการดำรงอยู่ของมนุษย์อีกคนหนึ่งมักหมายถึงโอกาสที่มนุษย์คนแรกจะเข้าไปสวมบทบาทและครอบครองทรัพยากรสินหรือดำรงตนอยู่ในที่ของอีกคนหนึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยาก ขณะเดียวกันบ่อยครั้งความขัดแย้งเป็น พลังทะยานชีวิต (Elan Vital) ของมนุษย์เพราะมันก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์อันยังประโยชน์แก่สังคมมนุษย์ สงครามและความรุนแรงที่มีการจัดตั้งอื่น ๆ ก็มักปรากฏขึ้นคู่ไปกับความขัดแย้งเหล่านั้น แต่จุดสำคัญคือ ความรุนแรงหรือสงครามมิใช่ผลของความขัดแย้ง หากเป็นต่อวิธีการแบบหนึ่งที่มนุษย์ใช้แก้ไขหาข้อยุติให้กับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นด้วยสาเหตุต่าง ๆ (ชัยวัฒน์ สถาอานันท์, 2557, หน้า 81-82) ความขัดแย้งของสังคมมนุษย์มีความขัดแย้งในเรื่อง ความขัดแย้งในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ความขัดแย้งในสถานะทางสังคม ความขัดแย้งในส่วนที่เป็นนามธรรมและค่านิยมซึ่งเป็นความขัดแย้งที่ไม่เกี่ยวกับอำนาจหรือผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ หรือสถานะทางสังคม ความขัดแย้งดังกล่าวนี้จะนำไปสู่การสร้างกลไกแก้ความขัดแย้ง โดยในสังคมเผ่าซึ่งไม่มีรัฐนั้นก็จะมีการขนบธรรมเนียมการแก้ความขัดแย้งให้จบลงโดยสันติวิธี (ลิขิต ธีรเวคิน, 2552, หน้า 4-5)

วิกฤตการณ์การเมืองไทยที่ปรากฏให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ให้เห็นเป็นการแสดงให้เห็นถึงพิษภัยของประชาธิปไตยที่มีความขัดแย้งดังที่ อเล็กซิส เดอ ตอกเกอวิล (Alexis de Tocqueville) กล่าวว่า แก่นแท้ของการปกครองแบบประชาธิปไตย คือ อำนาจของเสียงข้างมากจะต้องเด็ดขาด เพราะเหตุว่าในประชาธิปไตย

นอกเหนือไปจากเสียงส่วนใหญ่แล้วย่อมไม่มีสิ่งใดจะต้านทานได้ ซึ่งความเลวร้ายที่เห็นชัดแจ้งที่สุดในบรรดาความเลวร้ายทั้งหมด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความไร้เสถียรภาพทางนิติบัญญัติซึ่งถือเป็นความเลวร้ายที่ฝังลึกอยู่ในรัฐบาลที่อยู่ภายใต้การปกครองแบบประชาธิปไตย เพราะประชาธิปไตยจะมีลักษณะพิเศษอยู่ว่าจะนำพาคนใหม่ ๆ มาสู่อำนาจ แต่ความเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นจะมีผลมาน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับอำนาจและวิธีปฏิบัติที่มอบให้แก่ผู้ใช้อำนาจนิติบัญญัติ การก่อเกิดเผด็จการของเสียงข้างมาก กล่าวได้ว่า รัฐบาลที่มีเสียงข้างมากมีสิทธิที่จะทำการได้ทุกอย่างโดยอำนาจจากเสียงข้างมากเป็นหลัก ซึ่งเป็นแต่หากยึดถือประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับประชาชนส่วนใหญ่และต่อประเทศเป็นหลัก จะเกิดผลดีแต่ปัญหาที่ตามมาภายใต้การปกครองแบบประชาธิปไตยเมื่อเสียงส่วนใหญ่ปราศจากความยุติธรรม ความผิดพลาดจะเกิดจากผู้มีอำนาจเสียงข้างมากการที่มองเห็นผลประโยชน์ของตนยิ่งใหญ่กว่าและใช้อำนาจกดขี่เสียงส่วนน้อย จะนำไปสู่การกดขี่ หรือมีฉันทันจะสูญสลายไป ซึ่งสิ่งที่ อเล็กซิส เดอ ตอกเกววิลล์ (Alexis de Tocqueville) จะเกิดขึ้นในสังคมที่ใช้การปกครองแบบประชาธิปไตย คือ ความยุติธรรม กลายเป็นทราชของเสียงข้างมากที่ทำลายเสียงข้างน้อยและอยากต่อการขัดขึ้น ซึ่งพิชภัยประชาธิปไตยปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วโลกจนกลายเป็นวิกฤตการณ์ของการปกครองแบบประชาธิปไตยและในประเทศไทยก็ประสบอยู่กับพิชภัยของประชาธิปไตยจนถึงปัจจุบันโดยประชาชนยังไม่ได้รับการคืนอำนาจประชาธิปไตยจาก คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การเมืองไทยประชาธิปไตยไทย เป็นน้ำนิ่งน้ำเน่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ต้องทบทวนความคิดเพราะการทุจริตคอร์รัปชันยังเป็นปัญหาต่อระบอบประชาธิปไตยที่ฝังรากลึกอยู่ในสังคมการเมืองประเทศไทยและปัญหาที่แก้ไขได้ยากภายในรูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตยในประเทศไทย คือ ทราชของเสียงข้างมาก ซึ่งได้ปรากฏให้เห็นชัดตั้งแต่ในสมัยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทย ในสมัยนายกรัฐมนตรี ทักษิณ ชินวัตร ช่วง พ.ศ. 2544-2549 พรรครัฐบาลชนะการเลือกตั้งและเป็นรัฐบาลที่มีจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากถึง 377 เสียง และมีจำนวนเสียงข้างน้อย จำนวน 123 คน เกินกึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจนนำไปสู่ทราชของเสียงข้างมากที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในการประชุมรัฐสภาไทย ส่งผลให้ฝ่ายค้านอ่อนแอและไม่สามารถแสดงบทบาทได้ในสภาวกับรัฐบาลใช้อำนาจไปในทางที่ผิดกลายเป็นลักษณะรัฐอำนาจนิยมและนำไปสู่การต้านอำนาจรัฐบาลและจบลงด้วยการรัฐประหารและนำไปสู่การแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2540 ซึ่งรัฐธรรมนูญถือเป็นการทำลายดุลยภาพของรัฐสภาซึ่งมีช่องว่างให้พรรคฝ่ายค้านไม่สามารถยื่นตรวจสอบฝ่ายรัฐบาลได้ ถึงแม้จะมีข้อโต้แย้งว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่มาจากประชาชนก็ตาม และนำไปสู่การประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2550 ซึ่งสร้างสมดุลให้ฝ่ายค้านสามารถแสดงบทบาทได้ในสภามากกว่า รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2540 โดยจากเดิมกำหนดให้ฝ่ายค้านสามารถยื่นตรวจสอบรัฐบาลได้โดยการกำหนดให้มีจำนวน 500 คน ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 2 ใน 5 เท่ากับ จำนวน 200 คนขึ้นไป จึงจะยื่นเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีได้ ส่วนการกำหนดจำนวนผู้ยื่นเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2550 ฝ่ายค้านสามารถยื่นตรวจสอบได้เป็นจำนวน 1 ใน 5 ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่เท่ากับ จำนวน 100 คนขึ้นไป สามารถยื่นเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจนายกรัฐมนตรีได้ ทำให้การยื่นญัตติอภิปรายนายกรัฐมนตรีเป็นไปได้โดยง่ายขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ. 2540 ซึ่งถือได้ว่าปัญหานี้ได้รับการแก้ไขจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ. 2550 ถือเป็นการปรับสมดุลทางการเมือง (พุทธศดา หนุดหละ, 2559, หน้า 164-165)

การปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยของประเทศไทยมีปัญหาตลอดและสิ่งซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหา ในทุกยุคทุกสมัยคือ ปัญหาเรื่องการทุจริตคอร์รัปชัน ซึ่งถือเป็นปัญหาที่นำไปสู่การเกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาอีก โดยเป็นมาตั้งแต่การยึดอำนาจครั้งแรก ๆ แทบจะไม่มีมีการรัฐประหารครั้งใดที่ไม่กล่าวหาว่ารัฐบาลเก่านั้น กระทำการทุจริต รวมไปถึงการยึดอำนาจในยุคล่าสุดมีการกล่าวหาว่ารัฐบาลยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ทำให้ประเทศ เสียหายหลายแสนล้านบาทจากการรับจำนำข้าว และปชช. กำลังจะยื่นฟ้องนายกรัฐมนตรีร่วมรับผิดชอบด้วย หากมองให้กว้างกว่านั้นประชาธิปไตยเกิดใหม่ทั้งหลายล้วนมีปัญหาเรื่องการทุจริตทั้งสิ้นแม้แต่ประเทศอังกฤษและ อเมริกาที่เป็นต้นแบบต่างก็มีปัญหาเรื่องการทุจริตคอร์รัปชันทั้งสิ้น (เอนก เหล่าธรรมทัศน์, 2559, หน้า 33-37)

เมดิสัน กล่าวว่า การปกครองของมหาชน รัฐซึ่งอำนาจอยู่ในมือของเสียงข้างมากของสังคมนี้ ไม่ใช่ ปัญหาของการกดขี่ข่มเหงประชาชนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้บริหารหรือโดยกลุ่มชนชั้นสูง เพราะอำนาจ อยู่ในมือของเสียงข้างมากเสียแล้ว แต่ข้อบกพร่องสำคัญของการปกครองระบอบนี้ก็มีอยู่ตรงที่ว่าเสียงข้างมาก อาจจะข่มเหงเสียงข้างน้อยโดยใช้อำนาจอธิปไตยไปในทางที่ผิดได้ อย่างไรก็ตาม เมดิสัน ชี้แจงว่ากลุ่ม เสียงข้างมากในที่นี้ไม่ใช่กลุ่มเสียงข้างมากธรรมดา ๆ แต่เป็นกลุ่มเฉพาะที่เป็นกลุ่มเสียงข้างมาก (majority faction) เจม เมดิสัน ให้คำนิยามกลุ่มเฉพาะ (faction) ว่าหมายถึง พลเมืองจำนวนหนึ่งไม่ว่าจะเป็นเสียงข้างน้อย ของส่วนทั้งหมดก็ตามที่รวมตัวกัน และถูกเร้าโดยแรงกระตุ้นแห่งกิเลสหรือผลประโยชน์ร่วมกันที่ขัดกับสิทธิ ของพลเมืองอื่น ๆ ในสังคมที่มีการปกครองโดยมหาชนกลุ่มเฉพาะเหล่านี้ไม่อาจมีพิชัยภักหากเป็นได้แค่ เพียงเสียงข้างน้อย แต่เมื่อไรก็ตามที่กลุ่มเฉพาะกลายเป็นเสียงข้างมากด้วยเท่าที่พวกกลุ่มเฉพาะนั้นสามารถ ใช้อำนาจอธิปไตยไปในทางที่ผิดได้โดยไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ และเมื่อนั้นความปั่นป่วนภายในก็เกิดขึ้น และนี่คือ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับอเมริกามาแล้วภายใต้บทบัญญัติแห่งสมาพันธรัฐ แต่ถ้าเป็นเช่นนี้เราจะป้องกันไม่ให้เสียง ข้างมากที่มีวัตถุประสงค์อันชั่วร้ายเกิดขึ้นมาใช้อำนาจตามกฎหมายของพวกเขาได้อย่างไร เจม เมดิสัน เห็นว่า วิธีการแก้ปัญหาอันเกิดจากกลุ่มเฉพาะมีอยู่สองวิธีเท่านั้น วิธีแรก ได้แก่ การกำจัดสาเหตุที่ทำให้เกิดกลุ่มเฉพาะขึ้น วิธีที่สอง ได้แก่ การควบคุมผลอันเกิดจากกลุ่มเฉพาะ ซึ่งวิธีแรกหรือการกำจัดสาเหตุที่ทำให้เกิดกลุ่มเฉพาะขึ้นนั้น สามารถแบ่งแยกออกต่อไปได้อีกเป็นสองวิธีคือ 1) การทำลายเสรีภาพซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเกิดของกลุ่ม เฉพาะ 2) การทำให้พลเมืองทุกคนมีความเห็นอันเดียวกัน มีความต้องการและมีผลประโยชน์อย่างเดียวกัน เจม เมดิสัน เห็นว่า ควรกำจัดสาเหตุกลุ่มเฉพาะวิธีที่ 1 คือ การตัดเสรีภาพนั้นชั่วร้ายยิ่งกว่าผลของกลุ่มเฉพาะ เองเสียอีกเพราะ เสรีภาพกับกลุ่มเฉพาะนั้นเปรียบเหมือนอากาศกับไฟ สำหรับวิธีกำจัดสาเหตุของการเกิด กลุ่มเฉพาะวิธีที่ 2 ที่จะให้พลเมืองทุกคนมีผลประโยชน์และความเห็นเป็นอย่างเดียวกันหมด ก็สิ่งที่ปฏิบัติไม่ ได้และเป็นวิธีที่ไม่ฉลาดด้วยประการทั้งปวง เพราะตราบเท่าที่มนุษย์ยังคงผิดพลาดได้และตราบเท่าที่มนุษย์ มีเสรีที่จะใช้เหตุผลความเห็นที่แตกต่างกันก็ย่อมจะเกิดขึ้นได้ แนวทางแก้ไขปัญหของเสียงข้างมาก เมดิสัน ชี้ให้เห็นว่า โดยปกติแล้วกลุ่มเฉพาะที่ไม่ได้เป็นเสียงข้างมากจะไม่สามารถใช้อำนาจอธิปไตยตามรัฐธรรมนูญ ไปในทางที่ผิดได้ ถึงแม้ว่ากลุ่มเฉพาะดังกล่าวอาจจะขัดขวางหรือทำให้การบริหารงานของรัฐเป็นไปไม่สะดวก

ก็ตาม ทั้งนี้ก็เพราะหลักการปกครองโดยมหาชนนั่นเองก็จะเปิดโอกาสให้มีการเหยียบย่ำสิทธิส่วนบุคคลของพลเมืองและคุณประโยชน์ส่วนรวมของสังคมได้ทันที ทางแก้อยู่ที่ว่าจะต้องมีการป้องกันไม่ให้ผู้ที่เป็นเสียงข้างมากในสังคมเกิดมีกิเลสตัณหาหรือผลประโยชน์อย่างเดียวกันขึ้นมาพร้อม ๆ กันหรือไม่ เช่นนั้นก็ต้องทำให้เสียงข้างมากในสังคมซึ่งมีความต้องการหรือผลประโยชน์ของสังคมได้ แต่ทางออกเช่นว่านี้จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลยกับประชาธิปไตยบริสุทธิ์หรือประชาธิปไตยแท้ ๆ (pure democracy) ซึ่งหมายถึงสังคมที่ประกอบด้วยพลเมืองจำนวนน้อยผู้ซึ่งประชุมกันและบริหารของรัฐด้วยตัวเอง เนื่องจากว่าเกือบจะแทบทุกกรณี กิเลสหรือผลประโยชน์อันเดียวกันภายในขอบเขตของสังคมที่เล็กก็จะเป็นที่รู้สึกโดยเสียงข้างมากของสังคมอย่างพร้อมเพรียงกัน เมดิสันเห็นว่า การแก้ปัญหาของกลุ่มเฉพาะที่มีเสียงข้างมากจะเป็นไปได้เฉพาะแต่ในมหาชนรัฐ (republic) ที่มีขนาดใหญ่เท่านั้น (เมดิสัน อ้างถึงใน สมบัติ จันทรวงศ์, 2530, หน้า 34-41) จุดอ่อนของประชาธิปไตยในประเทศกำลังพัฒนาจะนำไปสู่การเกิดทรราชของเสียงข้างมากได้เช่นกันโดยในสถานการณ์ทางการเมืองโลกในประเทศที่ใช้การปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยกำลังประสบกับวิกฤตการณ์อย่างรุนแรงในหลายประเทศโดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาเองที่ได้ถูกยกย่องว่าเป็นดินแดนแห่งเสรีภาพโดยแท้จริงในอดีต แต่ในปัจจุบันประเทศสหรัฐอเมริกากลับเป็นประเทศที่มีความเสื่อมในเรื่องประชาธิปไตยมากที่สุด Larry Diamond กล่าวว่า ในฐานะพลเมืองของอเมริกาเรารู้สึกว่าไม่ใช่เรื่องน่าอายเลยที่ประเทศสหรัฐอเมริกาพยายามศึกษาทำความเข้าใจการเมืองการปกครองแบบสังคมนิยมในประเทศจีน เพราะในเวลานี้สาธารณรัฐประชาชนจีน และประเทศรัสเซีย ไม่ได้ให้ความสำคัญและไม่สนใจกับแรงกดดันจากประเทศที่ใช้รูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตย ความเสื่อมในเรื่องประชาธิปไตยที่ทุกประเทศกำลังประสบอยู่กลายเป็นเรื่องที่ทุกประเทศต้องแก้ไขและแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศของตนเอง (Diamond, 2561) ประชาธิปไตยในประเทศแถบยุโรปโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาประชาชนเข้าถึงความเป็นประชาธิปไตยแต่ก็ยังประสบต่อความถดถอยของประชาธิปไตยแต่น้อยมากถ้าเปรียบเทียบกับประเทศไทยเพราะประชาธิปไตยเขาเข้มแข็งไม่ใช่เพราะรัฐเขาเข้มแข็งทำกิจการต่าง ๆ มากมายแต่เพราะสังคมเขาเข้มแข็ง เขาพยายามจัดตั้งกันเองขึ้นมาทำกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย ในแง่ของคนอเมริกันไม่ใช่ปัจเจกที่สนใจรวมตัวเป็นกลุ่ม ชุมชน ชุมชน สมาคมต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ และเพื่อหลักการที่สมาชิกเห็นพ้องร่วมกันด้วย เมื่อไทยเราได้รับความคิดประชาธิปไตยนั้น รับเอาแต่ความคิดเรื่องการจำกัดอำนาจพระมหากษัตริย์ และการลงคะแนนเสียงเพื่อสรรหาคนเก่ง คนดี คนที่รู้ใจประชาชนมาปกครอง เราขาดเรื่องประชาธิปไตย คือ สังคมนำรัฐ สังคมบอกรัฐว่าต้องการอะไรยากไปทางไหน ซึ่งในความเป็นจริงเราต้องการรัฐ แต่รัฐต้องเอื้อเพื่อต้องต้อนรับให้ประชาสังคมเข้ามาร่วมทำหรือเข้ามาชี้นำการทำงานของรัฐบาล และสิ่งสำคัญเราขาดความคิดเรื่องประชาธิปไตยที่จริงคือการปกครองของเราเองเราต้องรู้จักเป้าหมายและรังเกียจรัฐที่ยูมยาม ยุ่งเหยิง รัฐซึ่งเข้ามาทำอะไรแทนเราโดยไม่จำเป็นและเราต้องรังเกียจผู้มีอิทธิพล ผู้มีบารมี ที่เข้ามาทำอะไรแทนเราอยู่เรื่อยไป ชีวิตที่ดีต้องไม่หมายความว่าเพียงมีคนที่ทำอะไรดี ๆ ให้ แต่ต้องหมายถึง ความภาคภูมิใจ ความตระหนักในหน้าที่และภารกิจที่จะเข้าไปทำอะไรเอง ทำอะไรให้กับส่วนรวมเอง รัฐประชาธิปไตยที่ดีต้องยินดีเปิดทางให้ประชาสังคมเข้าร่วมทำกิจการร่วมแก้ปัญหา หรือมาแนะนำว่ารัฐควรเดินไปในทิศทางใด (เอนก เหล่าธรรมทัศน์, 2558, หน้า 54-56)

แนวทางในการแก้ไขปัญหามาจากการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยในประเทศไทย

1. การปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยในประเทศไทยต้องสร้างให้ประชาชนพลเรือนให้มีอุดมการณ์ทางการเมืองและมีภาวะผู้นำทางการเมืองให้มากขึ้น เพราะที่ผ่านมาการเมืองที่เป็นพลเมืองไม่สามารถอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารได้นานและขาดอุดมการณ์ทางการเมืองส่งผลให้มีการยึดอำนาจทางการเมืองบ่อยครั้งจากทหารที่ได้ทำการรัฐประหารและได้ใช้รูปแบบการบริหารประเทศแบบเผด็จการจนทำให้ประชาชนธรรมดาไม่มีความกล้าที่จะออกมาต่อสู้กับทหาร ซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในสถานะที่แข็งแกร่งกว่าในด้านกองกำลังอาวุธ ยุทธโศภณ จึงทำให้ประชาชนเลือกที่จะเพิกเฉยและไม่มียุทธศาสตร์มากนัก ซึ่งขัดกับหลักการปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยที่ประชาชนต้องเป็นใหญ่

2. รัฐต้องลดบทบาทลงและเพิ่มอำนาจให้ประชาชนมากขึ้นคือ รัฐประชาธิปไตยที่ดีต้องยินยอมเปิดทางให้ประชาสังคมเข้าร่วมทำกิจการ ร่วมแก้ปัญหา หรือมาแนะนำว่า รัฐควรเดินไปในทิศทางใด

3. ประเทศไทยต้องกล้าที่จะเรียนรู้และปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครองในรูปแบบใหม่ และรูปแบบที่น่าจะเป็นไปได้คือ รูปแบบสังคมนิยม ซึ่ง สุรพงษ์ ชัยนาม กล่าวว่า สังคมไทยนับวันยิ่งจะมีแต่ความเหลื่อมล้ำ ความไม่เสมอภาค ทั้งในด้านเศรษฐกิจ และสังคม ระหว่างสมาชิกของสังคมทั้งปวงจะตระหนักได้ถึงความเหลื่อมล้ำดังกล่าวได้ทวีความรุนแรงมากขึ้น ควบคู่กับความก้าวหน้าของระบบนายทุน ดังนั้น รูปแบบอุดมการณ์สังคมนิยม น่าจะเป็นสิ่งที่ช่วยขจัดความเหลื่อมล้ำที่มีอยู่ในสังคมไทยในปัจจุบัน เพื่อให้เกิดสังคมนิยมขึ้น พร้อมกับมีนโยบายที่จัดความยุติธรรมต่าง ๆ ที่มวลสมาชิกของสังคมกำลังประสบอยู่ (สุรพงษ์ ชัยนาม, 2557, หน้า 109-121) ซึ่งความคิดดังกล่าวได้สอดคล้องกับความคิดของ Larry Diamond ที่ว่า ประเทศอเมริกายอมรับในความถดถอยของประชาธิปไตยอย่างมาก และไม่อายด้วยที่จะเรียนรู้ศึกษาทำความเข้าใจการเมืองการปกครองแบบสังคมนิยมในประเทศจีน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ในโลกอนาคตรูปแบบการปกครองทั้งของประเทศไทยและประเทศที่เป็นต้นแบบประชาธิปไตยอย่างประเทศอเมริกาเองมีโอกาที่จะปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครองไปเป็นสังคมนิยม ซึ่งอาจเป็นรูปแบบสังคมนิยมที่ปรับให้สอดคล้องกับบริบทของประเทศจะเปลี่ยนได้หรือไม่ได้ก็เป็นเรื่องของอนาคต

บทสรุป

ปัญหาการปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยในประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันประเทศไทยได้ประสบกับพิษภัยของประชาธิปไตยซึ่งไม่ใช่เฉพาะในประเทศแต่ในประเทศที่เป็นต้นแบบประชาธิปไตยอย่างประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส อเมริกาเองก็เป็นและเป็นยุคแห่งวิกฤตการณ์ของประชาธิปไตยทั่วโลก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนักคิดหลายท่านดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น และจุดอ่อนของประชาธิปไตยอยู่ที่การยึดเสียงข้างมากเป็นหลักในการบริหารประเทศและบ่อยครั้งที่เกิดจากเสียงข้างมากใช้อำนาจไปในทางที่ผิดจนเกิดทรราชในเสียงข้างมาก สอดคล้องกับแนวคิดของ อเล็กซิส เดอ ตอกเกววิลล์ (Alexis de Tocqueville) กล่าวว่า จะเกิดขึ้นในสังคมที่ใช้การปกครองแบบประชาธิปไตยคือ ความยุติธรรม กลายเป็นทรราชของเสียงข้างมากที่ทำลายเสียงข้างน้อย ในบทความชิ้นนี้ผู้เขียนได้นำเสนอแนวความคิดของ เมดิสัน ต่อการกำจัดกลุ่มเฉพาะ

ของเสียงข้างมากไม่ให้เกิดกิเลส และตัณหาพร้อม ๆ กันเพราะจะทำลายเสียงข้างน้อย คือ การตัดเสรีภาพ ซึ่งชั่วร้ายยิ่งกว่าผลของกลุ่มเฉพาะเองเสียอีกเพราะเสรีภาพกับกลุ่มเฉพาะนั้นก็เหมือนกับอากาศกับไฟไฟเมื่อขาดอากาศก็ไม่จะไม่ติด เปรียบได้กับการจำกัดเสรีภาพของเสียงข้างมากเพื่อป้องกันและควบคุมไม่ให้ส่งผลและกลายเป็นพิษภัยที่เกิดจากการปกครองแบบประชาธิปไตยทำลายประชาชนและประเทศนั้น ๆ แต่สิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นหากมนุษย์มีจิตสำนึกแห่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีอุดมการณ์ทางการเมืองที่ต้องการทำประโยชน์สุขแก่ประชาชนและประเทศของตนเป็นหลัก จากแนวความคิดของเพลโตที่ผู้เขียนได้หยิบยกมาอ้างก็เป็นการแสดงให้เห็นว่า คนในระบอบประชาธิปไตย คือ ทาสในความต้องการที่ไม่จำเป็น ซึ่งลักษณะจิตของคนในระบอบประชาธิปไตยเป็นลักษณะที่ไม่อยู่กับที่ ซึ่งเป็นทาสแห่งความยากและนำไปสู่ความวุ่นวาย ซึ่งสอดคล้องกับสังคมการเมืองในประเทศไทยที่นักการเมืองไทยต่างกระหายในอำนาจทางการเมืองเพื่อใช้ไปในทิศทางที่ผิดแปลกไปจากการปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยที่ต้องยึดหลักผลประโยชน์ต่อประชาชนและประเทศชาติเป็นหลักจนเกิดการดื้ออานาจรัฐขึ้นโดยมีภาคประชาชนเข้ามามีบทบาทในการต่อต้านร่วมกับฝ่ายเสียงข้างน้อยที่ไม่สามารถแสดงบทบาทได้ในสภา การแย่งชิงอำนาจทางการเมืองเป็นการสร้างและก่อเกิดพิษภัยทางประชาธิปไตยที่ยากต่อการแก้ไข ปัญหาทางการเมืองมีทุกยุคทุกสมัยโดยเฉพาะการเมืองที่อยู่ภายใต้การปกครองแบบประชาธิปไตย ซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้เลยคือ ความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดมาจากการใช้อำนาจเกินขอบเขตของนักการเมือง ซึ่งมนุษย์แต่ละคนมีความคิดแตกต่างกัน ความแตกต่างกันด้านความคิดก็ขึ้นอยู่กับว่ามนุษย์แต่ละคนมีความคิดเกี่ยวกับสังคมแบบใด แต่หากความคิดที่คิดมาจากพื้นฐานที่คิดถึงแต่ตัวเองเป็นหลัก ขาดการพิจารณาที่มีการปะทะทางความคิดกับฝ่ายตรงข้ามทันทีและอาจนำไปสู่ความรุนแรงได้หากไม่ได้รับการแก้ไขที่ถูกต้องหรือการไม่สามารถควบคุมความคิดหรือพฤติกรรมของตนเอง โดยเฉพาะความขัดแย้งในทางการเมืองและนำไปสู่ความขัดแย้งและรุนแรงจนส่งผลให้มนุษย์ฆ่าฟันกันเองจนกลายเป็นเรื่องน่าเศร้าและสลดใจที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ในหลาย ๆ ครั้งที่ประชาชนและผู้ที่มีอำนาจทางการเมืองมีความคิดขัดแย้งกัน ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ คาร์ล มากซ์ (Karl Marx) มนุษย์ในระบบนายทุนจึงไม่มีความรู้สึกที่ต้องการเห็น ฟัง คิด หรือรักษา แต่จะมีความต้องการอย่างเดียว คือ ต้องการเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ของตนเหนือวัตถุทั้งหลาย เพื่อให้ได้มาซึ่งลาภ ยศ ความเห็นแก่ตัว ตลอดจนสิทธิเหนือผู้อื่น ในที่สุดสิ่งที่มนุษย์ต้องการเป็นเจ้าของกลับกลายเป็นสิ่งที่ตนเป็นเจ้าของตัวมนุษย์เอง มีอิทธิพลและคุณค่าเหนือความเป็นอยู่ของมนุษย์อันเป็นการนำไปสู่ปรากฏการณ์ของปัจจัยลดคุณค่าของมนุษย์โดยทฤษฎีว่าด้วยปัจจัยลดคุณค่าของความเป็นมนุษย์ เป็นทฤษฎีที่ คาร์ล มากซ์ (Karl Marx) แสดงให้เห็นถึงผลร้ายแรงของระบบการผลิตนายทุนที่มีต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ในสังคมนายทุนทั้งด้านกาย ปัญญา ตลอดจนกระบวนการทางสังคมต่าง ๆ ซึ่งมนุษย์ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องทั้งสิ้นโดยมนุษย์จะถูกแยกออกจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เนื่องมาจากการแข่งขันและความขัดแย้งระหว่างมนุษย์หรือระหว่างชนชั้นในสังคมทุนนิยม เป็นสาเหตุทำให้ความร่วมมือระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ไม่อาจเกิดขึ้นได้ ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ของความแตกร้าวระหว่างมนุษย์ โดยทฤษฎีของมาร์กสอดคล้องกับสังคมไทยสาเหตุปัญหาทางการเมืองล้วนมาจากตัวมนุษย์ทั้งสิ้นโดยเฉพาะในรูปแบบการปกครองประชาธิปไตย มนุษย์ยังหาช่องทางและจุดอ่อนเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการถือเป็นเรื่องน่ากลัวมาก

หากมนุษย์ไม่รู้เท่าทัน เปรียบเหมือนยาดีย้อมมีผลข้างเคียงเช่นกันคือ มีทั้งคุณและโทษ จึงกล่าวได้ว่าตัวมนุษย์เองเท่านั้นที่เป็นผู้กำหนดเพราะทุกรูปแบบการปกครองมนุษย์ได้เป็นผู้สร้างขึ้นเพื่อมาปกครองมนุษย์กันเอง แต่ในที่สุดมนุษย์ไปหลงและเอาตัวไม่รอดภายใต้สิ่งที่ตัวเองสร้างขึ้น อาจกล่าวได้ว่าติดกับดักที่ตัวเองสร้างขึ้น วิธีการที่แก้ไขได้ง่ายที่สุดหรือยากที่สุด คือ แก้ไขที่ตัวมนุษย์ ดังนั้นพิษภัยของประชาธิปไตยไม่น่ากลัวเท่าความคิดของมนุษย์ที่มีความคิดอยู่บนพื้นฐานของความอยุติธรรม

เอกสารอ้างอิง

- ชัยวัฒน์ สถาอานันท์. (2557). *ท้าทายทางเลือก ความรุนแรงการไม่ใช้ความรุนแรง*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มูลนิธิโกลบอลคิมทอง.
- ประจักษ์ ก้องกีรติ. (2553). *ประชาธิปไตยของฉันทน์ของท่านและของเธอ ใน OCTOBER 9*. กรุงเทพมหานคร: Openbooks.
- พุทธสุดา หนูดลละ. (2559). *บทบาทของพรรคการเมืองฝ่ายค้านในระบบรัฐสภาไทยช่วงปี พ.ศ. 2540-2556*. คุษณินพนธ์ปรัชญาคุษณินบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ลิขิต อีระเวคิน. (2552). *การเมืองไทยและประชาธิปไตย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มิสเตอร์ ก๊อปปี้ (ประเทศไทย).
- สมบัติ จันทรวงศ์. (2530). *เดอะเฟเดอร์ลลิสต์เปเปอร์: เอกสารความคิดทางการเมืองอเมริกัน*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมบัติ จันทรวงศ์. (2533). *ภาษาทางการเมือง: พัฒนาการของแนวอธิบายการเมืองและศัพท์ทางการเมืองในงานเขียนประเภทสารคดีทางการเมืองของไทย พ.ศ. 2475-2525*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรพงษ์ ชัยนาม. (2557). *ใครเป็นซ้าย (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สยาม.
- เอนก เหล่าธรรมทัศน์. (2558). *ลดอำนาจรัฐเพิ่มอำนาจประชาชน: อ่านและสอนที่จอห์นส์ ฮอปกินส์*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มูลนิธิสถาบันสร้างสรรค์ปัญญาสาธารณะ.
- เอนก เหล่าธรรมทัศน์. (2559). *เพ่งประชาธิปไตยโลกพิศประชาธิปไตยไทย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มูลนิธิสถาบันสร้างสรรค์ปัญญาสาธารณะ.
- de Tocqueville, A. (2522). *ประชาธิปไตยในอเมริกา (วิภาวรรณ ตูยานนท์, ผู้แปล)*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์.
- Diamond, L. (2561). *The emerging global crisis of democracy: How to respond*. โครงการ KPI Public Lecture ครั้งที่ 3, 22 สิงหาคม 2561. สถาบันพระปกเกล้า.
- Fukuyama, F. (1992). *The end of history and the last man*. New York: Penguin Group.
- Held, D. (1998). *Models of democracy* (2nd ed.). n.p.

